

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 "
Pe un pătrar de an	40 "
Un număr	3 Lie.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficidase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.

Mama în Biblie.

(Continuare*).

Jalea și durerea n'a rămas necunoscută mamelor, pe cari ni le amintește Scriptura divină. Deja prima mamă, *Eva*, pe care Biblia ne o numește *ca mama neamului omenesc*, e o mamă nenorocită și ispășitoare. Bucuria ei de mamă devine o durere amară, când vede înainte-i pe favoritul ei Abel ucis din invidie de frate-seu Cain. Și pe când jălește pe fiul dispărut și iubit cu atâta înfocare, celalt rătăcește în lume, departe de inima ei și blăstămat de Dumnezeu.

Și peste inima *Agarei* veni jalea grea, când fu concediată de patriarhul Avram. Aprovizionată cu pâine și un burduf cu apă, ea rătăci cu fiul ei Ismail prin pustia Bersaba. Ce neliniște și teamă trebuia să cuprindă inima ei de mamă, când rătăci așa departe de oameni și fără nici o țintă cu copilul ei în marea înfinită de nisip a pustietății. Un pictor francez a înfățișat în chip nespus de impresionant și mișcător situațiunea teribilă a acestei mame părăsite: Agar îngenunchiază înaintea fiului ei, care doarme și și ridică mâinile în sus spre rugă; jur — împrejur singurătatea adâncă, amurg ca în vis... — Cine se adâncește în privirea acestei imagini obscure și încolore, simte liniștea, dispozițiunea ca în vis, care o învâluie și înțelege sentimentul zguduitor al celui singur-singurel în neliniștea singurătății, care a trebuit să agite inima acestei nenorocite mame.

Și Biblia povestește mai departe, cum apa din burduf, s'a isprăvit și biata Agar n'a știut cum

să-și procure alta. Atunci puse copilul sub un arbore și plecă..., și se așeză peste drum, căci grăi: „Nu pot vedea murind băiatul; — și peste drum ridică vocea ei și plânse”. Dar jalea ei adâncă se schimbă repede în veselie negrăită. Mângăitor îi apărui un înger, care o încurajă și-i anunță, că Dumnezeu a auzit ruga fiului ei și că va face urmașii săi un popor mare. Și Agar văzu dintr'odată un izvor cu apă și se duse într'acolo, umplu burduful și dădu băiatului să bea...

Când dumnezeiasca Scriptură citează la regii din dinastia legitimă a lui *David* și numele femeilor, cari au fost mame ale principilor — moștenitori, aceasta este o dovadă hotărâtoare, că pozițiunea femeii a fost plină de vază și influență.

Peste tot locul se arată mamei cea mai mare cinste. Nici odată fiul nu uită, că a fost născut de muma sa în dureri, și că ea a vărsat atâtea lacrimi pentru el.

Plin de recunoștință mărturisește înțeleptul rege *Solomon*, că „e fiul unic și atât de afectuos iubit al mamei sale”. El știe, că mama sa s'a dus la tatăl său slăbit de bătrânețe — regele *David* — pentru a valorifica drepturile sale. Cu ce adânc respect înțeleptul *Solomon* întâmpină — ca rege — pe mama sa, aflăm din următorul pasaj din întâia carte a regilor 2. 19: „Astfel veni *Batșeba* la regele *Solomon*, ca să vorbească cu dânsul pentru *Adonia*. Și regele se sculă înaintea ei, și-i se închină și se puse pe tronul seu și s'a pus tron pentru muma regelui și ea șezu la dreapta lui”.

*) Vezi Nr. 23 a. c.

Dacă maternitatea a dat femeii fericire și considerațiune, sterilitatea din potrivă a aruncat o umbră adâncă asupra vieții sale. Copiii înseamnă binecuvântarea cerească, sterilitatea însă e privită — după intuițiunea poporului — ca hulă și blestem, ca pedeapsă dumnezeiască. Așa a rămas *Michol*, fiica lui Saul, primul rege al lui Israel, sterilă până la moartea ei, pentru că, în trufie și necredință, și-a bătut joc de soțul ei David, când acesta dansa, în sfânt entuziasm, înaintea chivotului legii. Și *Rahela*, soția favorită a patriarhului Iacob, încearcă abea după ani tericirea maternității. Ea pizmui pe sora sa *Lea*, prima soție a soțului ei, care i-a dăruit patru fii: Ruben, Simeon, Levi și Iuda și simți atât de dureros soarta femeii sterile, încât grăește către Iacob: „Dămi copii, iar de nu, eu mor!“¹⁾ Când Dumnezeu însă auzi ruga ei și ea născu un fiu, ea strigă — în sentimentul îmbelșugat al inimii de mamă — plină de recunoștință și smerenie: „Dumnezeu a îndepărtat ocara mea!“²⁾

Cu toate acestea sterilitatea nu e totdeauna privită în Biblie ca o urgie dumnezeiască, ci ca o încercare cerească. Femeea, care așteaptă îndelung și plină de dor momentul pentru a deveni mamă, va slăvi doar cu o bucurie mai adânc simțită harul lui Dumnezeu și-și va educa copilul în evlavie cea mai plină de râvnă. Sara, soția patriarhului Avram, a născut în etate foarte înaintată pe Isac și exclamă jubilând în veselia ei de mamă: „Un răs mi-a pregătit mie Dumnezeu; oricine, care 'l aude 'mi va surâde!“³⁾ (adică se va bucura uimit cu mine). Inima Sarei câștigă o nouă vigoare și tinerețe cu pruncul nou născut. Și când Ismail, fiul Agarei — roaba lui Avram — face din Isac ținta batjocurei sale, Sara, jignită în sentimentele ei de mamă, cere alungarea Agarei, devreme ce adaugă: „Fiul servitoarei să nu moștenească cu fiul meu Isac!“.

Și Ana, soția lui Elcanan, a fost inconsolabilă din cauza sterilității sale și se întristă cu atât mai mult că Penena, a doua femeie a bărbatului ei, a fost binecuvântată cu copii și ea o batjocori mereu din cauza sterilității sale. În cele din urmă Cerul se îndură de dânsa și ea născu pe

Samuil, ultimul judecător al lui Israel, care sacră de rege pe Saul și apoi pe David.

Bucuriile de mamă și suferințele de mamă le încearcă mama în Biblie ca orice femeie, care a născut un copil; unciă 'i este destinată o ghirlandă bogată, împletită cu speranțe și flori, altelea o cunună de spini, care apasă așa de dureros și greu pe capul ei. Dar mereu și mereu răzbate și se revelează iubirea sfântă de mamă: aci la prilej infim, colo la mari și solemne evenimente; totdeauna mama caută să ocrotească pe copilul ei și să-l păzească de mari primejdii și să-l conducă pe cărări netede și voioase. Cât de minunat a înțeles înțeleptul Solomon inima de mamă, se vede din judecata, ce o judecă la cearla celor două femei, cari s'au numit ambele mama unui copil și au apelat la dreptatea lui. Ele au locuit amândouă într-o odaie și când copilul uneia a murit într-o noapte, mama sa a schimbat copilul mort cu cel viu. Pentru a recunoaște mama adevărată, regele Solomon a lăsat să-se aducă o sabie și zise — devreme ce a presupus, că puterea iubirii de mamă nu va admite executarea hotărârei sale — următoarele cuvinte: „Tăiați pe copilul cel viu în două și dați jumătate uneia și jumătate celeilalte“. Atuncea zise femeea, a căreia era fiul cel viu: „Rogu-te, Doamne, dă-i pe copilul viu și nu-l omori“. Din potrivă zise cealaltă: „Să nu fie nici al meu, nici al tău, ci tăiați-l!“ Atunci regele exclamă: „Dați aceea copilul viu și nu-l omoriți, căci aceea este mama!“¹⁾

Cartea lui Tovit ne povestește iarăși de iubirea nespūsă a inimii de mamă. Tovit trimise pe fiul său în Media în întovărășirea lui Rafael. Muma sa îngândurată, simți dureros lipsa fiului ei evlavios; o vedem încovoiată de grijă și de durere după odorul ei scump, „ca floarea încujbată de a crivățului suflare“. Incercând simțirea până la durerea fizică, și cu inima arsă după copilul ei, ea grăește: „Ah, ah, fiul meu! Dece te-am trimis în străinătate, pe tine, lumina ochilor noștri, cârja bătrâneții noastre, mângâierea vieții noastre, speranța progenerării noastre!“²⁾ Tovit încearcă s'o consoleze, „ea însă nu putu fi consolată în nici un chip, ci aleargă în toate

¹⁾ Geneza 30 1.

²⁾ Geneza 30. 23.

³⁾ Geneza 21 6—7.

¹⁾ Cartea întâia a Regilor 3, 16—28.

²⁾ Cartea lui Tovit 10 7.

zilele afără, privi împrejur și colindă peste tot locul, pe unde era speranță, că fiul ei ar putea să-se întoarcă acasă, pentru ca să-l poată vedea de departe venind“.³⁾

Perdută într'o visare tainică, ea se așază iarăș pe culmea muntelui și pândi cu aprinsu-ior peste văi, în nădejde de a zări copilul-i iubit. Ochilor ei iscodiți nu scăpă nici un drumeț, căci ochii mamei sunt ascuțiți prin iubire. În sfârșit inima-i 'i bătut de o fericire negrăită... Cu ochiul strălucind de lumină ea 'l recunoscu din depărtare și alergă cu vestea voioasă la bărbatul ei“.⁴⁾

Dr. Samuil Taubes

Prim-Rabin în Caransebeș.

(Va urma.)

Intre cultură și moralitate.

Intr'un tratat de morală creștină, mai vechiu am subliniat anumite rânduri, și dacă le-am subliniat, acelea s'au tipărit mai bine în memorie, care, cam astfel le păstrează: *mai bună este moralitatea și onestitatea fără cultură, decât cultura fără moralitate și onestitate...*

Pare curioasă această afirmare, multora. Oricum, și mai ales, că emană din cadre de natură bisericească, ea va turniza, indirect, argumentări și probe unei anumite categorii de oameni, totdeauna pornită împotriva adevărului. „Se înțelege le place să patroneze mereu obscurantismul“ vor zice unii; „teorii simpliste și demodate“ — vor observa alții, fără a se convinge nici unii, nici alții, că adevărul oricât l-ai ascunde sub obroc, tot adevăr rămâne. Căci ce dovadă mai trebuie alta decât istoria deșteptilor Romani sau a iscusiiților Eleni. Iată-i, aceștia au perit cariați (mâncați de cari) de viermele desfrâului cu toată cultura strălucită ce aveau!! Nu este dar obscurantism aceea ce patronază la temelie acestei societăți, ci îngrijorare la conservarea ei, și chiar simpliste de ar părea aceste afirmări, vedem că ele s'au realizat pe deplin altă dată.

Cu drept cuvânt, Biserica, și respective doctrina creștină depozitată într'nsa n'a înțeles vre-odată să reprime avânturile omenești, pe orice teren de activitate s'ar fi îndreptat acestea; dimpotrivă, cu vorba Celui care zice: „Bate și ți-se va deschide; cere și ți-se va da“, ea a încurajat pe temerarul om și i-a fost prețios stimulent întru toate ale sale progrese. *Niciodată*

însă n'a consimțit această Biserică să sacrifice moralitatea, și aceasta, sub orice etichetă seducătoare s'ar fi arătat geniul omenească, știind, că jertfindu-se moralitatea se crucifică însuș razimul de căpetenie al omenirii!!

*

Dintru început oamenii au cunoscut ce este moral bun și moral rău. Fără embrion (sâmbure) de civilizație ei au avut criteriul acestui lucru instinctiv, înlăuntrul firei lor — independent de gradul lor de cultură. Cu timpul oamenii ajung să cunoască mai lămurit linia de separație între bine și rău, dar pe măsură ce cunosc legea o și calcă, căci cu legea a inițiat călcarea păcatului. Lumea Grecilor și Romanilor avea noțiunea organică a acestei entități: morală; ba, ca popor civilizat ce era, cunoștea un mănunchiu de perceptive morale. Așa la Greci, unde furtul nedescoperit era admis, găsim și rare exemple de morală sănătoasă ca: cinstea părinților, a bătrânilor, cultul morților etc.

Romanii cari tratau pe femeie ca sclavă, cultiva totuș virtutea castității în familie ori tăria de caracter și virtuți ca patriotismul, curajul etc. Se întrevăd deci și puncte luminoase în ce privește morală, la aceste popoare în general însă, cufundându-se în păcatele lor proprii, popoarele — toate popoarele — evului vechiu pierd noțiunea primară, unică și adevărată a moralei. Și nu este mirare, căci însuși poporul Evreu, destinat să păstreze un permanent contact cu divinitatea prin prorocii și trimișii săi, deviază dela morală sănătoasă. El își face idoli, deși știe că „duh este Dumnezeu“, el nesocotește pe profeții și purtătorii cuvântului divin și îi alungă cu pietre; el deturneză (schimbă) firea omenească și toate rânduirile legii le incalcă.

Poporul evreu, în timp ce este mai deabinelele introdus în tainele economiei divine, nesocotește legea morală. Și neapărat, că în timpurile din urmă acest popor era mai înaintat în cultură și civilizație! Iată dar, că nu este un raport direct între gradul de cultură al unui popor și între starea moralității lui. Dimpotrivă o disproporție este aci între dânsule; această constatare însă — veche dealtcum — nu este de natură să ne facă a preferi cultura, înainte de a-i consolida temeiurile moralității!... La păgâni deasemenea se învederează lucrul acesta; la Romani oratorii cei mari se preocupă de măsurătoarea gingașă a moralității — tribuna n'o putea urca dealtfel decât un om întregu, la început. Târziu când imperiul roman atinge apogeul strălucirii sale, se prăbusește ca un astru eșit din osia lui! La Greci deasemenea se verifică acest adevăr. Răzlețe sunt glasurile învățaților Eleni, cari strigă

³⁾ Cartea lui Tovit 10. 7.

⁴⁾ Cartea lui Tovit 11 15.

și ahtiează după purificarea moravurilor. În timp ce pe Socrate îl preocupă reformarea minții omenești, Pitagora găsește răgazul să spună că morala este „o armonie“, Plato cel idealist află de utilă această „sănătate a sufletului“, dar nu este atât de autoritar, ca prin curenții minții sale să cauterizeze, curețe cu ajutorul acestei *sănătăți*, societatea cea intoxicată în rău a vremurilor sale!

Pe timpul acestor doi filosofi — viața lor ne spune — moravurile erau ușoare în stăruțelul dela poalele Acropolei, deși cultura elină culminează tocmai în vremea când trăiau acești oameni de geniu, și aceasta din cauză că nu aveau decât răzlete principii și nu o integră și sănătoasă morală, așa cum înșiși învățații lor o preconizau...

Din răsăritul vieții liniștite și curate de unde vin descoperirile înalte și reformele sufletului, se așteptau cu încredere o proorocie efectivă întru purificarea vieții cei decăzute a acestui suflet: Morala blândului Iisus Christos. Morala creștină, întemeiată pe doctrina Mântuitorului are de suport (bază) cea mai deplină iubire de spiritul cel desăvârșit, Dumnezeu, iubire desinteresată față cu aproapele — condiționată de existența ta; această morală înscăunată pe urmele unui drum picurat cu sudori de sânge, este cea mai sublimă și mai hrănitoare de suflet decât ori care alta. Bogați și săraci, învățați și neștiutori, toți profită de pe urmele sale, mai mult decât este capabil să recunoască omul...

*

Trăim astăzi în plin progres al omeniei. Pe lângă acesta, refacerile înfrigate ce lumea încearcă pretutindenea, toate ne avizează la căutarea unei busole către luminișurile vieții spirituale. Progresele datorite unei culturi omnilaterale ale geniului uman, numai atunci au tărie și durabilitate, dacă piatra lor unghiulară este „armonia“ visată de un cugetător al vechei Elade și realizată de Iisus cel din Nazaret. *Morala lui este busola cea adevărată către luminișurile progresului; printrînsa nizuiește să se ridice tot avântul culturii!*

Localul de prăvălie din casa diecezană Nr. 478 str. Episcop

Popașu — în care este de prezent prăvălia ciasornicarului F. Grochowina — se dă în chirie, începând cu ziua de 1 Iulie 1928. Ofertele în scris se vor înainta Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului, care consiliu și-a rezervat dreptul de a decide liber asupra ofertelor.

Momente din viața lui Iosif fiul lui Israil.

Preotul Sinesiu Bistreanu.

V. Iosif îngrijorat pentru sufletele fraților.

Frații erau consternați, că-i constringea foamea a pleca către Egipt, căci providența le hotărîse momentul îndreptării, care avea să vină din partea celui mai nesuferit dintre frați.

Faraon supranumise pe Iosif de salvator al omeniei, căci în realitate mântuise o parte a lumii, scăpându-o de foame.

Trei dintre frați sunt introduși 'nainte marelui ministru al lui Faron. Ostașul de pază hotarnică aduse vestea, că a sosit o caravană dinspre răsărit, adică din Canaan; iar toți cei-ce veniau de către Canaan ori insula Sinai, se considerau de străini și suspecti, cari ușor puteau fi niște șpioni.

Apoi toți frații se înfățișează 'nainte marelui ministru, pe carele văzându-l înconjurat de multă splendoare și robi, se prostern cu fețele la pământ. Iosif îi recunoaște, dar nu aleargă în brațele lor, nu, căci voia să-i vindece sufletește. Aci ne amintește de Mântuitorul Iisus Christos, care întâiu vindeca mai 'nainte sufletește apoi trupește, așa pe femeia dela fântâna lui Iacob, pe bolnavul ce pătimise trei zeci și opt de ani. Așa și Iosif, căci vrea să afle, oare frații, în intervalul celor douăzeci de ani, devenit-au mai onești, sau că conștiința le este tot aceiaș. Om înțelept, om condus de Dumnezeu, doria să-și câștige sieși familie onestă, în carea să sălășluiască binecuvântarea pentru toate neamurile lumii.

Iosif doria, ca pe cale pașnică să esopereze căința și îndreptarea fraților săi. Și cum procede? Ii primește cu privire fulgerătoare și plină de mânie, cu asprime, îi consideră de niști străini mincinoși, șpioni năimiți, și-i aruncă în temniță, ca la întunec să gândească o leacă la durerile fratelui lor! Dispune, ca Simeon, fratele promovător a multe rele, să fie legat în feară și aruncat în temniță murdară până ce vor aduce — reîntorcând iarăși în Egipt — și pe fratele mai mic, anume Veniamin. Aceste erau tot încercări a le deștepta conștiința, carea avea ocazie a se deștepta radical prin recunoașterea faptei lor. Păcatul le stătea aievea, roșu ca sângele și ca un uriaș de mare și care cerea răsplată; iar ei își șopteau între sine: „Suferim, căci multe ne sunt greșele!“ Aceste cuvinte rostite evreește sunau ca niște organe bine resunătoare în urechile lui Iosif, care se bucura văzând căința și recunoașterea greșelilor, implorând iertare.

Iosif încă ezita, credea că încă nu și-a ajuns scopul. Avea convingerea, că a proces cu tact și se bucura; dar ieșind din casă, afară și pe ascuns își dă voie lacrimilor bucurându-se, dar totuși nu li-se descopere, și dânsii mult îngrijați pentru Simeon și Veniamin pornesc către casă.

Procedura severă și crudă a lui Iosif avem s'o considerăm ca pornită din adevărată și sinceră iubire; căci om cu bogată experiență, om înțelept, încerca îndreptarea conștiinței, el prețindea nu lacrimi și promisiuni, ci fapte.

Cere pe Veniamin, fratele după mamă cu dânsul, să fie smuls de lângă bătrânul Israil și mumă-sa și dat fraților, ca sub îngrijirea lor să fie dus în Egipt. Voia adecă încercarea deplină a fraților: or îl vor duce teafăr pe Veniamin la curtea lui Faraon, or că se va deștepta întrânșii iarăși vechea răutate și îl vor face și pe acesta pierdut, ca odinioară pe Iosif. O grea încercare, dar cu succes, căci frații aduc pe Veniamin și Iosif este mulțămît

„Și după ce s'a sfârșit grăul adus din Egipt, a zis Israil fiilor săi: Duceți-vă iarăși și cumpărați bucate! Și luând ei argint, s'au dus de nou în Egipt“.

Ca să facă ultima încercare, dispune robilor, ca la plecarea fraților acasă, să pună în sacul lui Veniamin un pocal de aur, ca sub pretext de furt să-l oprească ca rob; iar frații se întrepun pentru nevinovăția lui Veniamin.

Cercarea e grea dar pe deplin mulțămitoare, căci Iosif se convinge, că frații săi s'au desbrăcat de pismă și câștig propriu; iar iubirea de frate și stima pentru părinți li-s'a altoit în inimi.

„Și Iosif nu s'a mai putut reținea, ci plângând a zis: Eu sunt Iosif; trăiește încă tatăl meu? Și nu puteau frații să-i răspundă, căci se înfricoșaseră. Și a zis Iosif: Apropiati-vă de mine și nu vă întristați, nici să vă pară cu greu că m'ați vindut, căci pentru scăparea vieții voastre m'a trimis Dumnezeu aici. Și mai sunt cinci ani de foamete, grăbiți la tatăl meu și să-l aduceți aici. Și sărutând pe toți frații a plâns. Și Iosif le-a dat cară și merinde pe cale și i-a slobozit“.

Și în viața fiecăruia dintre noi pot obveni astfel de momente de împăcare și unire, că tot ce se scrie e merit spre îndreptarea noastră. Din viața lui Iosif, din sufletul și din purtarea sa învățăm, că și noi cu ușurință am putea multe îndrepta spre bine și cu mult succes enormele noastre greșeli.

Să fim deci promovătorii păcii, bunei înțelegeri, — și fiii lui Dumnezeu ne vom chema.

Excursiunea studenților Academiei teologice din Caransebeș.

E luna Maiu. A sosit luna în care totul te recheamă la viață. E luna în care întreaga natură s'a împodobit cu tot ce are mai frumos...

Și oare atunci când totul e vesel, când totul e zglobiu și zburdalnic, să rămâi rece și închis în tine ca în timpul de penitență al unei ierni grele? Nu! Ar fi imposibil. Natura însăși se opune. Ea te cheamă la o altă viață, te cheamă în mijlocul ei...

După o muncă intensivă de opt luni pe băncile școlii, determinați de datorita de a ne cunoaște scumpa noastră țară, făurită prin atâtea

jertfe milenare ale strămoșilor și părinților noștri, de a cunoaște pe aceia cări răzlețiți fiind în cuprinsul țării noastre dragi, și-au ales aceeași menire nobilă ca și noi, menirea de purtători ai faclei credinței strămoșești, de a-i cunoaște și de a ne uni cu ei sufletește, ca unii ce vor avea în viață aceeași misiune sfântă, de a cunoaște locuri, oameni instituțiuni de cultură, referințe etc., iată-ne grăbiți a părăsi școala, pentru un mic interval de timp.

Importanța covârșitoare a unei excursiuni în viața de școlar, și mai ales în viața noastră de viitori slujitori ai altarului strămoșesc, cât și scopul pentru care a fost proiectată excursiunea noastră, au fost pe deplin înțelese de P. S. Sa Dr. Iosif Tr. Badescu, bunul nostru episcop, care cu dragă inimă și bunăvoință ne-a încuviințat plecarea. *

În ziua de Înălțarea Domnului, după terminarea sf. Liturgii, P. On. Domn protopop Andreiu Ghidiu invocă, în catedrala din Loc, ajutorul și purtarea de grijă a bunului Dumnezeu pentru tot timpul drumului pe care-l aveam de făcut.

Se apropie timpul plecării... Ne îndreptăm spre reședinia P. S. Sale Domnului Episcop Dr. Iosif Tr. Badescu. Dl profesor Dr. Dimitrie Cioloca încredințat cu conducerea Academiei pe timpul concediului Dlui director petru Barbu, arătând, în cuvinte alese, scopul excursiunii noastre, cere arhierasca binecuvântare a P. S. Sale. P. S. Sa răspunde cu cuvinte calde și povățuindu-ne, ca un părinte și implorând ajutorul bunului Dumnezeu, care să ne poarte de grijă pe drumul ce-l vom face, ne împărtășește binecuvântarea P. S. Sale.

Plecăm apoi spre gară și ajunși aci, ne instalăm în vagonul ce avea să ne servească drept locuință timp de zece zile, așteptând sosirea trenului cu nerăbdarea puiului de pasere ce e gata să zboare înspre zarea albastră și îndepărtată a orizontului.

Așteptarea însoțită de nerăbdarea noastră, nu a fost de lungă durată, căci un fluerat prelung spintecă văzduhul posomorât al amurgului, care se lăsa tot mai jos și apăsător asupra pământului udat de stropii de ploaie ce cădeau tot mai deși...

În cântece vesele și însuflețite părăsim gara și cu ea Caransebeșul, pierzându-ne deodată cu trenul în mijlocul întunerecului serii ce se lăsa tot mai greu.

Mai cântând, mai căutându-ne fiecare câte un loc pe băncile vagonului, secondăți de uruiul roatelor trenului, în mersul lor vertiginos, sosim în Logoji.

(Va urma). I. Crețiu st. teolog.

ȘTIRI

Locale.

Duminecă — luminata zi a cincizecimii — s'a prăznuit miraculoasa lucrare a Duhului Sfânt: Pogorîrea Lui, în limbi de foc, asupra apostolilor și învățăceilor Domnului. După Crăciunul și Paștile sfinte, sfânta zi a Rusaliilor este una din cele mai mari serbători, deoarece atunci s'a plinit făgăduința Mântuitorului, că va trimite pe Mângăitorul, Duhul adevărului, care dela Tatăl purcede ca să rămână cu noi în veci.

Această serbătoare ne amintește, că ființa noastră cea păcătoasă are multă trebuință de activitate curățitoare și sfințitoare a darurilor Duhului Sfânt...

Cu fastul tradițional s'a cinstit această zi și în orașul nostru. La biserică s'a făcut slujbă măreață; a pontificat P. S. Sa Arhiepiscopul Filaret Musta cu numeroasă asistență de preoți — luând parte la Sf. Liturgie și Prea Sfințitul Episcopul nostru.

La capela dela reședința episcopescă a celebrat sfânta Liturgie Prea Sfințitul Episcop diecezan.

*

Luni, sf. Liturgie a celebrat-o P. O. D. Andreiu Ghidiu cu asistența preoților parohi locali și a celor doi diaconi. Nimerindu-se o zi senină și caldă, s'a făcut eșire cu Litia, la sfânta cruce dela capătul Caransebeșului-nou. Preoțimea celebrantă a fost însoțită de un imens număr de credincioși. Sub arșița binecuvântată a soarelui s'a făcut sfințirea apei și stropirea holdelor pentru o mănoasă și bogată rodnicie.

*

Marti, confrății noștri de confesiunea calvină au fost onorați de visitațiunea Domnului Ștefan Sulyok, episcopul (superintendentul) lor din Oradea-mare.

Is'a făcut o impunătoare primire la gară, de unde a fost condus la reședința noastră episcopescă, unde a descins. De aci a mers la biserică luterană (deoarece calvinii nu au biserică), unde după săvârșirea serviciului dumnezeesc, au avut loc recepțiunile.

După aceea, înaltul oaspe a făcut visite la credincioșii săi și încă multe altele. În onoarea sa s'a dat un banchet, cu care ocaziune și-a exprimat plăcuta surprindere de armonia ce stăpânește între confesiuni și deci între cetățenii orașului nostru.

Cu trenul de 5, distinsul oaspe a părăsit orașul nostru, plecând spre Logoj.

Jubileu. Reuniunea română de muzică din Sibiu, care poartă astăzi numele primului său conducător, Gheorghe Dima a serbătorit, în zilele de 2, 3 și 4 Iunie aniversare a jumătate de veac defă înființarea sa. În tot acest răstimp, de cincizeci de ani, reuniunea jubilară și-a împlinit, cu devotament, datoria sa față de neam, cultivând arta muzicii între Români transilvăneni.

Academia Română a decernat anul acesta premiul pentru proză învățatului profesor, Dl Nicolae Iorga.

Paștile în Rusia sovietică. Este lesne de închipuit, că în țara care a ridicat monument lui Iuda trădătorul, greu s'ar putea presupune o serbătoare a Invierii Domnului. Poporul s'a mișcat totuș în sensul tradiției sale creștinești, și nici o putere nu l-a putut opri, ca e să prăznuiască, cinstind cu rugăciune și odihnă, ziua sfântă a Creștinătății!

Cine formează dar poporul rus; mănunchiul de guvernanți cari se închină lui Iuda, sau mulțimea care păstrează credința lui Christos?!

Judecătoria mixtă Caransebeș secție c. f.

No. 1551/1928 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Banatului s. p. a. din Caransebeș contra urmăritului Arjocan Zarie din Obreja. La cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională, în baza §§ 144. 146. 147 din legea LX din 1881 asupra imobilelor înscrise în c. f. a comunei Obreja din circumscripția Judecătoriei mixte Caransebeș No. coalei c. f. 14 și anume: A. I. 1—3 No. top. 4100/2 grădină în Calova, No. top. 4102/2 fânași în Calova, No. top. 4103/2 fânași în Calova de 1 jugh. 1.492 stp. prețul de strigare 16.000 lei;

A. 1—2 No. top. 2747/1 arătură în Satu Bătrân 209 stp., No. top. 4267/2 fânași în Teriniori 1 jugh. 1175 stp. prețul de strigare 10.000 lei; pentru încasarea creanței de 17.200 lei, capital, interese de 12% de la 20 Noembrie 1927, spese de proces și de executare de 3742 lei fxate până acum, spese de 855 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii în ziua de **11 Iulie 1928 ora 10** la casa comunală a comunei Obreja.

În baza § 150 legea LX din 1881 condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de două treimi din prețul strigării § 26 XLI. 1908.

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerare sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în § 42 LX 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație § 147. 150. 170. legea LX din 1881, § 21 XLI 1908.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al

prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 28 Mai 1928.

N. Postelnicu m. p. jud. șef.

pentru conformitate,

I. Vasilevici.

p. dir. c. f.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția c. f.

No. 610/1928 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Barbu Vasile repr. prin Dr. Alex. Morariu din Caransebeș contra următorului Arjocan George căs. cu Mihoc Ana din Obreja la cererea următorului.

Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza §§ 144, 146 și 147 din Legea LX din 1881, asupra imobilului înscris în c. f. a comunei Obreja din circumscripția Judecătoriei mixte Caransebeș Nr. coalei c. f. 13 și adică: A. I. 1-2 No. top. 303/1 arătură în intravilan 106 stop No. top. 304 Casa No. 264 cu curte în intravilan 52 stp. cu prețul de strigare 20.000 lei

A. II. 1-4. No. top 4100 casa No 501 Calova 13 stp. No. top. 4100/1 Grădină în Calova, No. top. 4102/1 fânași în Calova, 4103/1 fânași în Calova 1 jugh. 1480 stp. prețul de strigare 20.500 lei;

A. — 1-2 No. top. 2747/2 Arătură în Satu-bătrân 210 stp. prețul de strigare 2000 lei; — No. 4267/1 fânași în Teriniiori 1 jugh. 1175 stp. prețul de strigare 15.000 lei; pentru incasarea creanței de 17325 lei, capital, interese de 10% de la 4 Ianuarie 1927, spese de proces și de executare de 4316 lei fixate până acum, spese de 705 lei fixate acum pentru cererea de licitație. —

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, în ziua de **11 Iulie 1928 ora 10 a. m.** la casa comunală a comunei Obreja.

În baza § 150 legea LX din 1881 condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobile supuse la licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de jumătate resp. două treimi din prețul strigării § 26 XLI. 1908.

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat în § 42 LX. 1881, ori să predea aceluiași delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație §§ 147, 150, 170, legea LX. din 1881 § 21 XLI. 1908.

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția — fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent

al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș la 15 Martie 1927.

I. Virágh m. p., jud. cons.

pentru conformitate.

I. Vasilevici dir. c. f. p.

Publicațiune de licitație.

Subsemnata Prima Cassă de Păstrare din Caransebeș s. p. a. va vinde prin licitație publică, care se va ținea în localitățile institutului, în ziua de **14 Iulie 1928 ora 3 p. m.**, conform deciziunii Primăriei orașului Caransebeș Nr. 2236 adm. 1928, obiectele depuse la institutul nostru ca amanet și până acum neregulate, având Nr. 621, 834, 897, 924, 965, 950, 1010, 625, 531, 643, 575, 527, 646, 644, 325.

Cei ce doresc a lua parte la această licitație, au datorința de a achita contravaloarea obiectelor cumpărate, cum și competențele legale la locul licitației.

Prima Cassă de Păstrare din Caransebeș.
Societate pe Acți.

In marele depozit al Primei Fabrici de Mobile

Maruța și Cotârlă din Oravița (Banat)

se găsec tot felul de ornamente bisericesti și anume: **Chivote, Ripide, Cruci**, aurite și pictate cu prețuri absolut solide. Comunelor bisericesti românești acordăm favorul de a plăti obiectele comandate la 2 luni după primire, fără a urca prețul. La dorință trimitem spre alegere deseme și prețul lor. La comandă se pot efectui **Iconostase, Tronuri, Scaune etc.** Tot aici se efectuesc tot felul de mobile fine precum: **Dormitoare, Prânzătoare, Saloane etc.**, mai eftin ca ori unde. Având mare depozit de lemn uscat garantăm pentru ori ce lucrare. :—

Pentru transportul pe C. F. R. 45%
reducere pe întreagă România.

Proprietari:

2-6

Maruța și Cotârlă, Oravița
Banat, jud. Caraș.

Medalii de aur și argint, Diplome de recunoștință dela felurite expoziții.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeşului.

VILA DOBOŞAN

din Băile Erculane

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apăduct, lumină electrică, serviciu prompt, preţuri moderate. Regiune romantică de o frumseţă rară. — Vila stă oaspeţilor la dispoziţie începând cu 1 Mai până la sfârşitul lui Octomvrie. — Informaţiuni dă:

Administraţia „Vilei Doboşan“ în Băile Erculane

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înfiinţată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi şi grosimi. Recomandăm credincioşilor noştri, ca să-şi procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se şi cere aceasta de tradiţia şi cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela şi prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul şi cu bucata.